

PÁREK

LEDEN

The Best Library Magazine

časopis Knihovny města Ostravy

PÁREK JUNIOR

Recenze v čísle:

SPUTNIK, MÁ LÁSKA – Haruki MURAKAMI

Kdo zná román *Norské dřevo*, bude potěšen, kdo jej nezná, bude překvapen a neodolá. O románu se dá hovořit jako o kronice neopětované touhy stejně jako o melancholické love story. Dílo má opět tři hlavní postavy: 24letý učitel z Tokia označovaný jako K. a zároveň vypravěč; jeho přítelkyně Fialka, která chce být spisovatelkou a zbožňuje Jacka Kerouacka; Mjú, femme-fatale a společensky poměrně vysoce postavená žena se záhadnou minulostí, jež si odbarvuje vlasy... Ve dvaadvaceti letech se Fialka poprvé zamilovala... Objekt jejích tužeb byl o celých sedmnáct let starší a měl za sebou svatbu. A aby toho nebylo málo, byla to žena.

PO OTŘESECH – H. MURAKAMI

Roku 1995 postihla Japonsko dvojí katastrofa: v lednu zemětřesení v Kóbe a o dva měsíce později sarinový útok v tokijském metru. Povídky tohoto souboru se odehrávají právě v čase mezi těmito událostmi. Setkáme se s mladou dívkou, která se zakoukala do staršího muže, máme tu bohatou podnikatelku cestující po Thajsku, kde je konfrontována s láskou i smrtí, čteme o obřím Žabákovi, který se pokouší zachránit město. I zde využívá Haruki Murakami stejná témata jako ve svých slavných románech.

SNĚHULÁK – Jo NESBO

Sněhulák je sedmou knihou volné série krimirománů, jejichž hrdinou je vyšetřovatel Harry Hole. Je listopad. V Oslu napadl první sníh. Birte Beckerová přichází domů z práce a chválí manžela a syna, jakého postavili v zahradě krásného sněhuláka. Jenže oni žádného sněhuláka nepostavili. Celá rodina užasle zírá z okna. Syn si všimne, že sněhulák je obrácen tváří k domu a jeho černé oči hledí přímo dovnitř. Ráno je Birte pryč. Zmizela bez stopy.

BABIČKA DRSŇAČKA – David WALLIAMS

Ben je k smrti otrávený, zase má strávit víkend u babičky: "Vždyť je s ní děsná nuda! Se všema starýma je nuda. Telka jí nefunguje, pořád chce jenom hrát scrabble a smrdí kapustou!" Pěkně tvrdý odsudek z úst nezletilce, jenže to ještě Ben netuší dvě věci: 1) Jeho babička kdysi byla proslulou lupičkou šperků. 2) Celý život kula plán, jak ukrást korunovační klenoty, a teď potřebuje Benovu pomoc!

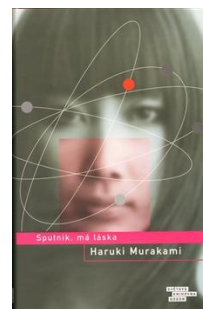
PACIENT ČÍSLO JEDNA – Leonard GOLDBERG

Další thriller z lékařského prostředí od bestselleristy tohoto žánru, tentokrát s politickou zápletkou. V Los Angeles probíhá schůzka amerického a ruského prezidenta, setkání státníků tradičně doprovází série slavnostních obědů a večeří. Na ruské recepci se podává výborný kaviár, nikdo z hostů – včetně obou vládců světových mocností – ale netuší, že společně s ním polyká i nebezpečný toxin... Prominentní pacienti s žaludečními problémy jsou bezodkladně převezeni do místní nemocnice, tam však číhá další nebezpečí – po zuby ozbrojení čečenští teroristé.

RECENZE:

SPUTNIK, MÁ LÁSKA

HARUKI MURAKAMI

Obdobně jako družice krouží osaměle po svých orbitách, i hlavní hrdinové románu současné japonské literární veličiny Haruki Murakamiho (*1949) krouží kolem sebe po trajektoriích, které se místy protínají, jen aby následně každý sám zmizel v opuštěnosti vesmíru zvaného život.

„Sputnik, má láska“ (orig. Spútoniku no koibito, 1999) je příběh o osamělosti, kterou se trojice hrdinů příběhu snaží udolat skrze lásku, ale ta je jim až fatálně zapovězena. Fialka, Mjú a vypravěč děje K. – tři postavy v absurdním propletení tragických, milostných vztahů. K., vypravěč příběhu, je mladý pedagog, který se zanícením učí na základní škole. Už z dob studií je ale zamilovaný do kamarádky, dívky Fialky, až excentrické bytosti s životní touhou stát se spisovatelkou. Ona, jako nějaká éterická postavička z jiného světa, zatím nepoznala skutečnou lásku, a nezná a nechápe tedy ani onu fyzickou sexuální touhu po milovaném člověku. Zcela otevřeně a s neskrývanou upřímností o tom ráda diskutuje se svým nejlepším přítelem K. (nejraději po telefonu tak kolem čtvrté hodiny ranní), což jen více prohlubuje jeho frustrace a utrpení, a tedy i až fyzicky bolestného ukrývání svého skutečného citu k ní.

Do příběhu nás vypravěč K. vpouští právě okamžikem, kdy i Fialka je nečekaně zasažena kouzlem lásky, ale ne ke K., nýbrž ke krásné starší femme fatale Mjú, podnikavé a energické Korejce. „Sputnik, má láska“ je tedy příběhem lásky mladého muže k dívce, která ale miluje jinou ženu, jež ale nedokáže milovat už nikoho. Je to příběh o osamělosti ve smyslu absence skutečného citu lásky. Murakami k němu vytvořil tři neobyčejně zajímavé postavy, na kterých vykreslil absurditu našeho světa, ve kterém kolem nás žijí milióny lidí, a přesto jakoby každý z nás byl osamocený ostrov.

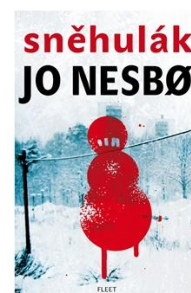
Autor nám svým čtivým a barvitým jazykem předkládá obraz současného moderního světa citů, za jehož záhadami jsou otázky, na které ale odpovědi neprozradí. Především v druhé polovině knihy, kdy se Fialka rozhodne během společné obchodní cesty na nádherném řeckém ostrově odhalit své skutečné city a touhy k Mjú. Zde Murakami opět uniká do říše fantasmie, k onomu magickému realismu, a tak i závěrečné rozuzlení v oné snové říši „tady“, a „tam“ ukryje. Stejně jako když v thrilleru nakonec odhalí pachatele, ale jak a jestli ho chytí už neprozradí, protože mrtvé oběti je to už jedno. Stejně jako K. a Mjú, ani vám už není dáno odhalit vše, co se kolem Fialky na ostrůvku v Egejském moři stalo. Zbývá nám je snít, protože když sníme, žijeme ve světě snů.

Překlad a fundovaný doslov jsou opět dílem Tomáše Jurkoviče. Vydal Odeon – Euromedia group v roce 2009.

Bohdan BoboKing Volejníček

SNĚHULÁK

JO NESBO

Jen co odeznělo čtenářské „šilenství“ z trilogie Milénium od autora Stieg Larssona, máme tu další severskou hvězdu krimi žánru, která podle knižních hitparád klasických i elektronických knih má u nás už značnou čtenářskou základnu. Jedná se o norského spisovatele Jo Nesbo (narozen v Oslo v březnu 1960), jenž odstartoval svoji úspěšnou cestu v žánru krimi v roce 1997 knihou Flaggermusmannen (česky Netopýří muž, 2008), jíž přinesl do světa detektivek nového hrdinu jménem Harry Hole. Podivína, alkoholika a vlka samotáře, ale taky nejlepšího kriminalistu osloské policie.

Sněhulák (orig. Snømannen, 2007) je v pořadí už sedmou knihou s tímto svěbytným kriminalistou v hlavní roli. Děj nás zavede na počátek listopadu, kdy se už zima hlásí o slovo a z nebe padá první sníh. V noci zmizí z jednoho domu žena. Nic tak neobvyklého, děje se to často a většina takových se do několika hodin objeví a vrátí. Ale ona ne. Jen před domem jako vzpomínku někdo postavil sněhuláka,

s její šálou kolem hlavy. Za pár dní z nedalekého statku v lesích zmizí další žena. A opět se v lese za statkem najde sněhulák. Jenže teď je jasné, co se s tou ženou ze statku stalo, policistům se stačí podívat na toho sněhuláka, pokud mají silný žaludek. Co ale tyto ženy mají společného? Obě jsou vdané, obě mají děti a nijak zajímavý život. Přesto nějak lákají vraha. Harry Hole si je jistý, že je to sériový zabiják, který rozhodně vraždil i v minulosti, a určitě bude pokračovat. Jenže jaký je jeho vražedný vzorec?

Nesbo vytvořil vsutku mrazivý příběh, který svojí surovostí a chladnou bestiální logikou vraha jakoby vrátil do krimithrilleru prvky z dneska už kultovních základů tohoto žánru jako „Mlčení jehňátek“ od R. Harrise či „Mesiáš“ B. Starlinga. Nemusel přitom ani detailně popisovat činy, Nesbo dokázal jednou, až nevině znějící větou, čtenáři zastavit na pár sekund dech: *Chlapec opět něco pronesl a Sára mrkla do zrcátka... Trhla sebou, jakmile pochopila, že se naklonil dopředu mezi sedadla. Jeho šepot se jí ozval suše těsně u ucha. Jako by bylo důležité, aby je nikdo jiný neslyšel. „Umřeme.“* Nebo o pár stran dále: *Protože teď to ví. Že už žádné potom nebude. „Začneme?“ otázal se hlas měkce.*

Příběh má své přesné tempo, případ se nikdy nezdá jednoznačný, a co se zdá z počátku červené, je nakonec bílé. Když k tomu připočteme i postavu Harryho Hola, arogantního a sebestředného chlapa, který mile překvapil svým závěrečným přístupem ke spravedlnosti „oko za oko, zub za zub“, je kniha skvělým aspirantem na nejlepší krimi či thriller na loňském knižním trhu.

„Sněhulák“ byl mojí první detektivní knihou od J. Nesba, a i když jsem neznal nic z předešlých případů, mohu jen konstatovat – prvotřídní krimithriller.

V překladu Kateřiny Kryšůfkové vydalo nakl. Kniha Zlín, 2012.

Bohdan BoboKing Volejníček

Jo Nesbø (* 29. března 1960, Oslo) je současný norský spisovatel a hudebník. Původně vystudoval ekonomiku a finanční analytiku. Zpočátku pracoval jako novinář a makléř.

Jeho literární kariéru odstartoval kriminální román *Flaggermusmannen* (Netopýří muž) z roku 1997. Jde o první detektivku, v níž vystupuje osobitý kriminalista Harry Hole. Kniha zaznamenala okamžitý úspěch a svému autorovi vynesla cenu Rivertonprisen, kterou uděluje Klub Riverton za nejlepší literární nebo dramatické počiny s kriminální tematikou. Dále obdržel cenu Glasnøkkelen, Skleněný klíč, skandinávskou cenu za nejlepší kriminální román.

Následovaly další knihy s Harrym Holem v hlavní roli: 1998 *Kakerlakkene* (Švábi), 2000 *Rødstrupe* (Červenka nese smrt), 2002 *Sorgenfri* (Bezstarostná, česky vyjde jako *Nemesis*), 2003 *Marekors* (Pentagram), 2005 *Frelseren* (Spasitel), 2007 *Snømannen* (Sněhulák) a 2009 *Panserhjerte* (Pancéřové srdce).

V roce 2008 vydal další román s kriminální tematikou, jehož hlavním hrdinou byl Roger Brown. Kniha vyšla pod názvem *Hodejegerne* (Lovci lebek).

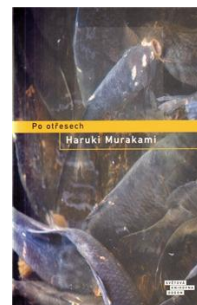
Kromě detektivek píše i humorné knihy pro děti, kde je hlavní postavou doktor Proktor: *Doktor Proktors prompepulver – Prdicí prášek doktora Proktora*, 2007, *Doktor Proktors tidsbadekar – Doktor Proktor a vana času*, 2008, *Doktor Proktor og verdens undergang, kanskje – Doktor Proktor a zánik světa, možná*, 2010.

Jeho knihy byly přeloženy do 35 jazyků a vyšly ve 140 zemích světa. Jen ve čtyřapůlmilionovém Norsku se jich doposud prodalo jeden a půl milionu.

Zdroj: Wikipedia.org

PO OTŘESECH

HARUKI MURAKAMI

„Po otřesech“ (orig. *Kami no kodomotači wa mina odoru*, 2000) je první česky vydaná povídková sbírka japonského autora Haruki Murakamiho (*1949), který je oprávněně považován za nejpopulárnějšího současného spisovatele ze země vycházejícího slunce. Autor takových kultovních románů jako „Kafka na pobřeží“ či „Norské dřevo“ je taky už pár let tajným favoritem na Nobelovu cenu za literaturu.

Murakami má u nás tisíce nadšených čtenářských fanoušků, ale přesto reakce na sbírku „Po otřesech“ jsou ve valné většině, když ne záporné, tak aspoň rozpačité. A obdobně je to vidět i u čtenářských ohlasů v okolních zemích. Pravděpodobně za tím je už samotný literární útvar povídky.

Poslední půlstoletí je prostě ve znamení románu, který je čtenářsky nejen oblíbenější, ale dává autorovi i více prostoru „ukecat“ příběh a v neposlední řadě i větší finanční ohodnocení. Proto se v angloamerických zemích za prubířský kámen literárního umění považuje právě dobře napsaná povídka.

Haruki Murakami v těchto šesti povídkách používá všechny své literární atributy, přesto jsou jeho příběhy jiné, než co si pod tímto útvarem běžně představujeme. Především to nejmarkantnější, čím se povídka vyznačuje, tedy trefná závěrečná pointa, v jeho příbězích jakoby scházela. Dokonce i nejdelší závěrečná povídka – „Medovníky“, která ve své až sentimentální rovině představuje klasicky vyprávěný příběh s happyendovou pointou, v závěru čtenáři „zamotá hlavu“ oním snovým mužikem, který na všechny čeká s bednami. A právě fantaskní prvek je ve všech povídkách nepřehlédnutelný. Někdy je výraznější (jako v až bajkové povídce „Žabák, zachránce Tokia“), někdy je více schovaný a méně výrazný. Přesto nádech něčeho nadpřirozeného, magického či mystického je citelný v každé z nich.

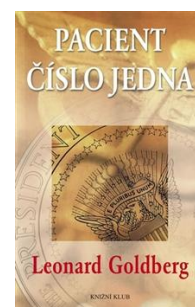
Obdobně jako v angličtině, i do češtiny upravený název sbírky „Po otřesech“ (v originále se to jmenuje podle jedné z povídek „Tanec pro všechna dítk Boží“) poukazuje na hlavní spojující nit knihy, kterou je tragické, ničivé zemětřesení v Kóbe v roce 1995. Ale samotné zemětřesení není hlavním tématem ani jedné z povídek. Jen vždy nějak spíše okrajově ovlivní osud hrdiny. Hrdiny – člověka, který jen bezcílne zevluje životem. Jak je vyjádřeno slovy hrdinky příběhu „Krajina s žehličkou“: „*Když já ještě nikdy nepřemejšlela, jak asi umřu. To si vůbec nedokážu představit. Když vlastně doted’ nevím ani to, jak bych měla žít.*“ A teprve otřesen něčím nečekaným (útěkem manželky, spatřením fiktivního otce, rozpadem šťastného manželství přítele, či zjevením mluvící obří žaby) najednou vidí, že život se dá prožívat a ne jen přežívat. Ale kam, jakým směrem ho autor nasměruje, to už Murakami tají. Nechává to na fantazii čtenáře.

Překladačem a autorem doslovu je náš Murakamiho dvorní překladatel Tomáš Jurkovič. Vydal Odeon – Euromedia group v edici Světová knihovna v roce 2010.

Bohdan BoboKing Volejníček

PACIENT ČÍSLO JEDNA

LEONARD GOLDBERG

Se jménem Leonard Goldberg jsme se mohli na přelomu tohoto tisíciletí setkávat na knižních pultech poměrně často. V těch dobách, kdy byly mezi čtenáři velmi populární lékařské thrillery, patřil L. Goldberg k velkým konkurentům hvězdy tohoto žánru Robina Cooka. Knižní klub přináší knihou „Pacient číslo jedna“ (orig. Patient One) našemu čtenáři jedno z nejnovějších děl tohoto už více než sedmdesátiletého amerického autora. Příběh se sice odehrává v nemocnici, hlavní hrdinové jsou lékaři a další zdravotní personál, přesto ale knihu nelze tak jednoznačně zařadit mezi lékařské thrillery. Autor si kromě svých osvědčených prvků z lékařství „zafušoval“ i do literárního světa, kde dlouhé roky kraloval Tom Clancy. Tedy do prostředí tajných služeb, terorismu, moderních vojenských technologií a vysoké americké politiky. Dá se říci do nejvyšší politiky, poněvadž pacient číslo jedna není nikdo vlivnější než americký prezident.

V blíže nespecifikované době se v Los Angeles koná setkání amerického a ruského prezidenta při podpisu nové ekonomické smlouvy. Přes všechna bezpečnostní opatření jsou během recepce přiotráveni toxinem v kaviáru. S obrovskými zdravotními potížemi jsou okamžitě převezeni do nejbližší univerzitní nemocnice s obdobně postiženými rodinami a celou vládní špičkou. Zde pak zaklapne past, kterou na ně nachystali čečenští teroristé. Díky zradě ruského agenta jsou v okamžiku zmasakrováni všichni agenti tajné služby i většina personálu. Všichni se stávají rukojmími ve hře chladnokrevných Čečenců. Jedinou nadějí pro umírajícího amerického prezidenta je doktor Ballineau, bývalý člen speciálního komanda, a vrchní sestra Rossová.

Leonard Goldberg má za sebou mnoho napsaných knih, a tak ví, jak napsat dobrý thriller. Od první stránky čtenáři nedá vydechnout, neustále vnáší do děje nové zvraty, a aby toho dosáhl, přistupuje k příběhu skutečně zešířena. Od lékařské latiny spojené se zdravotním stavem prezidenta a dalších pacientů, přes politický boj v americké vládě, taktiku války s terorismem, až po řešení vojenského útoku

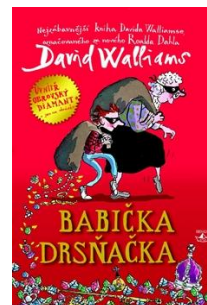
na území Mexika. Výsledkem je čtivý román, který zaujme všechny čtenáře dychtící po nenáročném, ale dobře napsaném napínavém příběhu. Takový Tom Clancy by z tohoto nápadu udělal tisíce stránkový, do podrobností rozepsaný thriller, ale Goldberg takové ambice neměl. Možná proto jsou některé prvky, např. postavy, až šablonovité a černobílé. K tomu je z příběhu cítit onen pocit naprosté americké dokonalosti a jisté arogance vůči zbytku světa.

V překladu Jiřiny Stárkové vydalo nakl. Knižní klub – Euromedia group, 2012.

Bohdan BoboKing Volejníček

BABIČKA DRSŇAČKA

DAVID WALLIAMS

V současné literatuře pro děti a mládež jsou populární kromě fantastiky s upíry i příběhy s humorným vtipným dějem s prvky absurdity. Úspěch u nás proto slaví třeba knihy norské hvězdy Jo Nesbo o Doktoru Proktorovi, nebo příběhy irského Eoina Colfera. Ale největší ikonou těchto příběhů je bezesporu dneska už zesnulý britský autor s norskými kořeny Roald Dahl. A právě k němu, jako k jeho nástupci, se přirovnává další spisovatel z britských ostrovů David Walliams (*1971), též známý televizní komik. Nakl. Argo v rychlém sledu vydalo jeho dvě knihy „Babička drsňačka“ a „Pan Smrad'och“.

Všichni tyto bytosti známe: ondulované vlasy v podivných barvách, silné brýle, šoupavý krok, když sníte čtyři zákusky místo jednoho, ještě vás pochválí, a na televizi se může u nich koukat... dokud nepadnete. Ano, jsou to BABIČKY! I hrdina této knihy Ben má takovou jednu. Jenže ona nesplňuje obvyklé standardy pro milé babičky. Má doma jen svoji oblíbenou kapustu (jíst pečenou kapustu s dušenou kapustou, k tomu vařenou kapustu jako přílohu), televizi má rozbitou už několik let, a ujíždí na hře scrabble (a celý den jen prdí). Každý pátek večer u ní musí přespat, protože jeho praštění rodiče zase ujíždí na televizních tanečních soutěžích. A k tomu potřebují klid. Pak stačí jeden nevinný telefon: „Já chci domů. S babičkou je příšerná nuda. To je mučení, být tady s ní,“ který udělá z babičky naprostou drsňačku. Největší zlodějkou drahokamů na světě.

Už od prvních stránek jasně vidíme, že D. Walliams dokonale pochopil, že atraktivní knihu pro mládež dělá humor a absurdní nápady s trochou neotřelé fantazie. A toho je v příběhu více než dost. Jen samotné postavy: matka poblázněná do tanečního mistra Flavio Flaviolliho, dědek Parker ze sousedské hlídky či babička s přebujelou fantazií. Ani samotný Ben není tak „normální“. Který kluk má za koníčka instalatérství, a za vrchol blaha považuje listování v novém čísle úžasně atraktivního Instalatérského týdeníku? Z tohoto guláše udělal Walliams hromadu srandy.

Ono srovnání s fenomenálním Roaldem Dahlem je tedy místě. Přesto nikdo není přesnou kopií jiného. Rozdíly tu jsou. Zatímco Dahl povoloval uzdu své fantazie, jak se dalo, Walliams se přece jen více drží na bezpečné půdě reality. Odráží se to třeba i v jistém morálním odkazu, který se naznačuje už v anotaci „Budete se skvěle bavit. Možná budete i trochu brečet.“ Walliams nepředkládá život jako sled zábavy. Všechno to výborně doplňují ilustrace oblíbeného Tonyho Rosse, bez kterých by se některé kapitoly prostě neobešly.

„Babička drsňačka“ (orig. Gangsta Granny, 2011) je titul, který se určitě na regálech knihkupectví či knihoven neztratí. Zábavy pro všechny generace má více než dost. Nebudu ale tvrdit, že se dá srovnávat s Dahlovou „nemorální“ knihou o babičkách „Jirkova zázračná medicína“. To se Walliams ještě bude muset trochu více snažit.

V překladu Veroniky Volhejnové vydalo nakl. ARGO v roce 2012.

Bohdan BoboKing Volejníček

PÁREK JUNIOR

DOMÁCÍ ŠTĚSTÍ

Štěstí je mít rád
a být dobrý kamarád.
Vesele si hrát
a na svět se usmívat.

Zpívat a tancovat
Štěstí se nedá kupovat.
My ho doma máme,
hodně si ho užíváme.
Jestli chcete, tak vám dáme.

Klidně i víc, nestojí to přece nic.

Mámě kytku dát,
s tátou se zas smát.
S bráchou dělat hlouposti,
bude více radosti.

Pro děti i dospělé,
Bude nám tu vesele!

Ondřej Holátko
ZŠ Gen. Píky 13A, Ostrava
6.B

INSPIRACE

Sedím si večer v pokoji
a přemýšlím nad úlohou svojí
už jsem si dala i horkou lázeň
teď na řadě je o Štěstí báseň.

Pár veršů musím poskládat
přitom večeri od mamky spořádat,
ale nepřichází ke mně múza
no, zatím je to fakt hrůza.
Koukám z okna, v hlavě šrot
tužka má stále ostrý hrot
Mám doopravdy hlavu prázdnou
slova mi tam někde váznou.
Už jsem snědla celou večeri
ti básníci jsou fakt frajeři
jim slova pod perem letí,
nemám radši vynést smetí?
Kde vězí moje inspirace,
když jde v telce zase Ordinace...
těchto pár slov mi ale věští
že už to mám - to je štěstí!

Sandra Smětáková
ZŠ Gen. Píky 13A, Ostrava
8.A

ÚPLNÉ ŠTĚSTÍ

Koukám z okna, venku je krásně a já mám vymýšlet básně.
Ta dnešní má být o štěstí...
Kdo ví, co tohle znamená?!
Co je štěstí? Mít opálená ramena?
Být oblíbená ve škole a nosit šaty dle nejnovější módy?
Mocť sedět s nohama na stole a pět na radost ódy?
Projet se lesem na kole, skákat do sena v stodole.
Postavit s tátou sněhuláka a dát si teplý čaj na stojáka.

Mít doma pejska na mazlení, když se mnou zrovna nikdo není...
To vše může být štěstí a snad ještě více.
Ne každý to vidí stejně. Je to jak zapálená svíce.
Dokud hoří a plápolá, cítíme teplo domova.
Mít zdraví, lásku a dobré přátele, je pro mne štěstí necelé,
mít k tomu teplo rodinné, je pro mne štěstí úplné!!!

Klára Absolonová
ZŠ Gen. Píky 13A, Ostrava
8.A

ŽIVOT JE ŠTĚSTÍ

Život z malých štěstí skládá se
a ten kdo nerad šteká a hádá se
ten vždy vyhraje
protože život přece výhra je.

Někdy bojíš se a pýchu znáš
však odvahu si nedodáš
tím, že kopat do ostatních budeš,
protože pak jen ty sám si zbudeš.

Tak neboj se a vzhlédni k slunci
a čarovnou hvězdu chyt'
tvůj život obrátí se v zlatou minci
i ty můžeš ve všem štěstí mít.

Natálie Šestáková
ZŠ Gen. Píky 13A, Ostrava
6.B

